

**CRISTINA DEL
PUERTO-PEIX**

Dones sense homes

Empúries

Cristina
del Puerto-Peix

Dones sense
homes

Editorial Empúries
Barcelona

Primera edició: febrer del 2025

© Cristina del Puerto-Peix, 2025

© d'aquesta edició: Edicions 62, s.a.
Editorial Empúries
Diagonal, 662-664 – 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.editorialempuries.cat

Fotocomposició: Grup62
DIPÒSIT LEGAL: B. 515-2025
ISBN: 978-84-19729-71-2

La lectura obre horitzons, iguala oportunitats i construeix una societat millor.
La propietat intel·lectual és clau en la creació de continguts culturals perquè sosté l'ecosistema de qui escriu i de les nostres llibreries.

En comprar aquest llibre contribuïu a mantenir aquest ecosistema viu i en creixement.
A Grup62 agraïm que ens ajudeu a donar suport així a l'autonomia creativa d'autores i autors perquè puguin continuar desenvolupant la seva funció.

Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra. Podeu contactar amb CEDRO a través del web www.conlicencia.com o per telèfon al 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Queden expressament prohibits l'ús o la reproducció d'aquest llibre o de qualsevol de les seves parts amb el propòsit d'entrenar o alimentar sistemes o tecnologies d'intel·ligència artificial.

Em pensava que era de les meves: una dona sense homes. Fins que un dia va arribar i em va dir:

—M'he ficat al llit amb un altre.

—Què?

—Un home —va aclarir, una mica com qui vol anar a fer mal.

—Què? Un home? —I una angúnia va recorre'm tot el cos: hi ha qui pateix aracnofòbia o agorafòbia, i jo, pobra de mi, he patit *homefòbia* tota la vida.

M'he permès començar pel mig: exactament pel dia que la meva dona va deixar-me (tot i que estic convençuda que hi haurà qui dirà que, de fet, aquest és l'inici de tot, l'inici de tota la meva obra dramàtica). Aquell dia vaig conèixer una dona. Una que no era la meva. Una altra dona. Es deia Gisela. Bé, Giselle, així, en francès. La vaig conèixer al tren. Quan la Tina —ara ja la meva exdona— va decidir que li feia falta un home a la seva vida i va deixar-me, jo vaig agafar el cotxe i vaig marxar. A mig camí vaig quedar-me sense gasolina i vaig desviar-me a Manlleu, vaig aparcar davant l'estació i vaig agafar el tren, així, perquè sí, perquè no ho sé.

Vaig asseure'm al seu davant. Al principi, no m'hi vaig fixar, en ella, perquè (suposo que no cal dir-ho) jo estava consternada, el meu cos no reaccionava i pensava en la meva (ex)dona. I pensava que no m'havia deixat perquè s'estigués veient amb un altre, sinó perquè s'havia cansat d'esperar, d'això n'estava segura. I el tren vinga fer truc re-truc... Truc. Truc re-truc... Truc. I la veia a ella, enganyant-me durant tot aquest temps, enganyant-me amb un home. I no era culpa seva que ella hagués decidit tirar-se'l, sinó meva. Tot era culpa meva. I el meu cos encara estava al menjador de casa, dividit per la llum que entrava a doll per la finestra i la penombra. Aquell menjador fred i tediós. Eli, em deia, hem de parlar. I la veia i semblava tan real, tan tangible, que feia mal. Un home, pensava, un home, hòstia, Tina, un home. I el tren vinga fer truc re-truc... Truc. Truc re-truc... Truc.

I de tant pensar-hi i pensar-la i veure'm allà palplantada com un estaquirot sense saber què fer ni com reaccionar, em va caure el llibre que duia a les mans. Perquè, esclar, què fas quan et deixa la dona? Agafes un llibre i te'n vas de casa, això ho sap tothom. I jo vaig agafar *Tòquio blues* (*Norwegian wood*), què vols que et digui, Lector(a). La qüestió és que em va caure a terra i ella, la Giselle, tan amable, me'l va collir.

—Gràcies —vaig dir-li.

Em va somriure amb els llavis tancats. No va ser fins llavors que vaig adonar-me que era una dona molt guapa. No diria que tingués una bellesa canònica, però sí unes faccions diferents que t'obligaven a mirar-la. I el tren que truc re-truc... Truc. Truc re-truc... Truc.

—Haruki Murakami. O t'encanta o l'odies.

Com?

Esclar que m'ho deia a mi. Era l'única persona amb un llibre de l'Escriptor japonès a les mans. El vaig tancar i vaig llegir-ne el títol, com per assegurar-me que sí, que es referia al llibre que duia. Llavors, la vaig mirar i vaig mirar al meu voltant: en quin moment havia decidit pujar a un tren? I amb el cor i l'ànima una mica de biaix vaig fer:

—És el meu escriptor preferit.

I, ella, així, juganera, em va dir:

—He de dir que a mi em costa una mica.

Vaig arronsar les espatlles.

—Tot és qüestió de gustos, suposo.

—Certament —va concloure fent un lleu gest amb el cap—. Per què?

—Per què és el meu escriptor preferit?

Va assentir. Vaig vacil·lar uns segons abans de contestar. Realment no era una pregunta que m'hagués fet mai.

—Doncs... Perquè suposo que és amb l'únic autor que, quan el llegeixo, sento que hi estic tenint una conversa. És l'únic autor que sento que se m'asseu al costat i, en lloc d'explicar-me una història, pren un cafè amb mi. —I després vaig afirmar—: A vegades, quan fa temps que no el llegeixo, el trobo a faltar. A tu... no et passa?

La Giselle va riure, com satisfeta.

—Crec que no ho havia sentit mai, això. —Es va escurar breument la gola i va afegir—: Tinc escriptors preferits, sí, però crec que amb cap hi tinc una relació tan... estreta.

—Tot és qüestió de gustos —vaig repetir.

—Certament —va repetir.

I el tren truc re-truc... Truc. Truc re-truc... Truc. I el

meu cor entravessat i ella, la Giselle, que no parava de donar-me conversa.

Va ser un dia estrany. Bé, rectifico: van ser uns dies estranys, en plural.

Vam baixar a Puigcerdà i amb la Giselle ens vam acomiadar davant de l'estació. O ho vam intentar. Perquè ella va començar a caminar i jo vaig seguir-la, no ho sé, anàvem en la mateixa direcció (encara que jo ben bé no sabia on anava). I ella, com si ens coneguéssim de tota la vida, va seguir parlant. I parlava i parlava i tornava a parlar i jo l'escoltava, assentia amb el cap, feia que sí i de tant en tant deixava anar un esclat, i tant, oh, carai, de veritat? No tenia ni idea de què coi estava passant, però em sentia tan presa del pànic que aquella desconeguda era l'únic lloc on aferrar-me.

Vam acabar a la terrassa d'una cafeteria.

—I tu? Escriptor? —va preguntar-me tot d'una.

Vaig fer que no amb el cap.

—No, no en sé.

Ella va inclinar una mica tot el cos, com exagerant la seva incredulitat.

—Què vols dir que no en saps?

Vaig deixar la tassa amb un soroll sec.

—Doncs això, que no en sé.

Aleshores, un raig de sol va il·luminar-li la cara i el color dels seus ulls es va tenyir d'un viu daurat. Jo vaig parar-me en sec, com si no pogués ser, i, tot d'una, vaig veure ben bé com les ninetes es transformaven en un gat negre que s'aixecava i em mirava i movia la cua a banda i

banda fins que un núvol va tapar el sol i vaig tornar a la realitat.

—Tot bé? —va demanar-me.

—Sí, sí, és només que... —vaig balbucejar sense saber ben bé què dir—, res, és igual. Ehem... No saps pas d'algun hostel o algun hotel per aquí a prop? —I amb la cara mig desencaixada vaig tornar a mirar-li els ulls. Com podia ser?

Va arquejar les celles.

—Que tinc alguna cosa a la cara?

—No, no, és que... —Vaig fer un gest amb la mà, com per expressar alguna cosa—. No, que t'ha tocat el sol a la cara i... És igual. Hauria de marxar.

Es va bufar el serrell i va assentir.

—Si vols t'acompanyo a un hostel que hi ha per aquí a prop.

Ens vam aixecar a pagar i, aquest cop en silenci, vam caminar fins a l'hostal més proper. Era un diumenge de finals de juny. No es veia ni una mosca, ni un ocell, ni bufar el vent. Què hi feia, jo, a Puigcerdà? Com hi havia arribat? No tenia ganes de plorar, no. Més aviat, pensava. Orbitava al voltant dels meus records, del que *jo* en teoria representava. I no m'hi sabia reconèixer. Qui era *jo* si no estava amb la Tina? Al meu voltant, tot seguia el seu ritme: el temps, el paisatge, el silenci. Les meves passes, les passes d'aquella dona amb els ulls daurats, el cant dels ocells, el cel esbocinant-se en un capvespre d'estiu. I no sentia que havia perdut alguna cosa, perquè, de fet, el meu cos encara estava en aquell menjador, el meu cos encara estava allà, mirant-la, sentint-la part de mi. Més aviat, sentia com si, de sobte, m'haguessin expulsat de la nau i surés tota sola en l'espai.

I ella, aquella desconeguda, va dir-me:

—Estem a punt d'arribar-hi, és un hostel una mica peculiar, el porten dos avis, però és barat i està bé.

I jo vaig aturar-me i, sense pestanyejar, vaig escodri-nyar-la de dalt a baix, com si tot just llavors m'adonés de la seva presència.

—Perdona, ens coneixem? —vaig dir-li.

I ella, que també es va aturar, va tartamudejar com si busqués les paraules precises:

—No... no saps qui soc, oi?

I després ja no recordo res més. Vaig despertar-me l'endemà en una habitació individual.

Tenia el cos entumit, una mica ressacós, m'atreviria a dir. Potser havia begut amb aquella dona fins a altes hores de la matinada? Em vaig aixecar molt lentament amb una mà aguantant-me el front, no fos cas que m'explotés el cap. Vaig asseure'm al cim del llit i vaig mirar al meu voltant: un llit de matrimoni, una tauleta de nit a banda i banda, un armari, una calaixera i un lavabo. Hi havia un finestró i un petit balcó amb un tamboret. Unes cortines vermelles i gruixudes, com de vellut, tapaven l'exterior. Les parets eren blanques i el terra i el sostre, de fusta. Sobre el capçal del llit hi havia un quadre amb muntanyes.

Vaig aixecar-me fent tentines cap al balcó, encara amb la mà enganxada al front, i vaig descórrer les cortines. Un raig de sol se'm va tirar a sobre, vaig fer una mena de gruny i amb l'altra mà vaig fer com un, ai, ves-te'n, i, en aquell precís moment, el vaig veure: un gat negre em mirava, assegut i movent la cua des del carrer.

Quan vaig baixar a recepció no hi havia ningú. *Hostal El Port*, deia un cartell. Em va envair una flaire de fusta acabada d'encerar. Hi havia un parell de butaques vermelles de vellut, una petita taula de fusta al davant amb un joc d'escacs amb les peces perfectament arreglades; del sostre en penjava un llum d'aranya, les parets estaven recobertes de més quadres de muntanyes, valls i prats, i el terra estava folrat d'una moqueta vermella. També hi havia ossos d'animals, esqueles, estris de camp i el cap d'un cérvol dissecat. Era una sala rectangular, petita, amb una recepció al mig, una porta al darrere i, a ambdós costats, escales. A la banda esquerra hi havia un rètol que posava: *menjador*, i a la banda dreta: *habitacions*.

Vaig asseure'm en una de les butaques. Es va alçar una lleugera capa de pols i vaig esternudar un parell de vegades. Vaig sentir-me temptada de moure una peça d'aquells escacs. Vaig mirar, alt per alt, tots els quadres que m'envoltaven i vaig acabar fixant la vista en el cap del cérvol dissecat de la paret. Semblava que m'estigués jutjant. Què, vaig dir-li, així, amb un cop de barbeta.

Aleshores, els avis de l'hostal van aparèixer a la recepció. Caminaven amb passes curtes, amb l'esquena encorbada i les mans a les lumbar. L'home anava al davant i la dona al darrere. No sé per quina raó, però vaig pensar que eren com dues tortuguetes velles. Jo vaig aixecar-me, amb un gruix de pols al cul.

—Sí, sí, l'esmorzar és de set a deu —va dir l'home.

—Sí, de set a deu —va repetir la dona.

Havent esmorzat vaig anar fins a l'estany de Puigcerdà. El fullam dels arbres que l'envoltaven em protegia del

sol, els rajos del qual arribaven a terra gairebé com esquitxades. Un home i un nen jugaven a passar-se la pilota. Una parella de joves es feien fotografies i petons, «Si encara hi sou a temps, no us enamoreu», vaig pensar. Un avi i una àvia estaven asseguts en un banc uns metres més enllà, «Espero que sigueu germans i no un matrimoni ben avingut que ha celebrat les noces d'or». Vaig anar fent voltes en aquell bassal gegant, observant el paisatge i observant-los a ells. Però, per molt que m'hi fixés, tenia la sensació d'estar a anys llum dels arbres, dels ocells, dels avis asseguts, del nen jugant a pilota o dels joves. Sentia com si jo no en formés part. Com si jo sí que els pogués veure, però ells a mi no. Potser era la tristesa que m'allunyava de la vida.

Feia una mica més de deu anys que havia començat a compartir el meu dia a dia amb la Tina, i ara la vida, el futur sense ella, em semblava un full en blanc incert. Sentia que no tenia cap referència, que no sabia cap on anar. La meua vida abans d'ella m'era tan llunyana que sentia que no era ni meua. I els arbres, el reflex dels núvols en l'aigua, els avis asseguts, el nen jugant a pilota o els joves eren tan llunyans com el meu passat.

Vaig estar-m'hi un total de quatre dies. I cadascun va ser una còpia de l'anterior. Em llevava, un gat em sotjava des del carrer, baixava a esmorzar, anava a fer una volta per l'estany, tornava a l'hostal, dinava, feia la migdiada, me n'anava a un bar a llegir una estona i cap a les vuit, sense sopar, em ficava al llit i m'abraçava les cames, desitjant tornar a ser un nadó. La Giselle no va tornar a aparèixer.

Ara, quan miro aquells dies des de la distància, em pregunto si tot plegat va ser real. Si ella, aquella dona

amb els ulls daurats que jurava coneixe'm però que jo no recordava, va ser real. Si aquell hostel va existir de veritat. Si hi havia o no un gat negre vigilant-me. Si jo vaig ser real.

Vaig passar-me tota la tornada en tren pensant en la meva (ex)dona. Pensant en ella i en tots els anys que havíem estat juntes. Tots aquests anys que s'havien anat amuntgant un a un i amb calma. I precisament aquesta calma era el que ens havia mantingut unides. El gust a la boca de tastar la vida a foc lent i sense recepta. I no és que la calma hagués començat a tremolar i de sobte s'hagués trencat en mil bocins. Més aviat, s'havia començat a esquerdar molt i molt i molt lentament. Una esquerda que s'havia anat allargassant i fent cada vegada més i més i més profunda. Una esquerda que ens allunyava i ens situava als dos extrems oposats. I quan, tot d'una, ens vam adonar que aquella calma que ens unia en realitat no era res més que un abisme, ja era massa tard.

A l'estació de Manlleu, el cotxe, per sort, encara estava sobre les quatre rodes. Només tenia alguna branca al damunt i una capa de pols. Potser havia plogut fang, vaig pensar. Un cop al poble, vaig aparcar davant del monestir, com sempre. De camí a casa no em vaig trobar amb cap veí. Que bé, per favor. No tenia ganes de parlar amb ningú. A hores d'ara tot el poble ja devia saber que la Tina havia marxat. No volia compassió.

Casa meva (ara ja *només* meva) estava immersa en la foscor. Vaig obrir tots els llums un per un: el del passadís, el de la cuina, el del menjador, el del lavabo... No hi havia ni rastre de la Tina ni de les seves coses. No hi era. Havia marxat. Vaig tornar a tancar tots els llums, un per un, en l'ordre

invers en què els havia engegat. Vaig arraulir-me al sofà i vaig deixar que la foscor que abraçava la casa també m'abraçés a mi.

I, bé, suposo que ara em tocaria (i així ho faré) començar pel principi, el principi de veritat.